

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/35/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122333484
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6122333484.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: Ahoj, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 48 113 671, právne zastúpený: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Námestie sv. Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanému: T. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. 1. mája XX/XX, XXX XX U. nad M., o zaplatenie 1 525,2 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 10Csp/106/2022-83 zo dňa 23.05.2023, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výrokoch II. a III.
Nepriznáva stranám náhradu trov dovolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol (cit.):

I. „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.525,20 eur do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietla.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2, 3, a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1 a 2 a § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy (ďalej len Občiansky zákonník“), § 1 ods. 3 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01.02.2013) (ďalej len „Nariadenie vlády SR“), § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 1 525,20 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvorili dňa 17.05.2019 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému v sume 2 000 eur. Poskytnuté peňažné prostriedky sa žalovaný zaviazal vrátiť žalobcovi v mesačných splátkach v sume 59,35 eur a to po dobu 48 mesiacov. Celková čiastka úveru predstavovala sumu 2 848,80 eur pri dohodnutom zmluvnom úroku vo výške 20,60 % ročne a RPMN vo výške 20,60 % ročne. V dôsledku nesplácania úveru riadne a včas žalobca listom zo dňa 25.10.2019, označeným ako „Výzva na zaplatenie“ vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky, ktorá ku dňu výzvy predstavovala sumu 178,05 eur. Následne listom zo dňa 26.11.2019, označeným ako „Vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru“ žalobca žalovanému oznámil zosplatenie

zvyšku úveru v sume 1 881,30 eur, ktorá nastala dňom 20.08.2019, a zároveň ho vyzval na úhradu nesplateného zostatku.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba podaná žalobcom je sčasti dôvodná. Žalobcovi priznal len čistý nárok na istinu poskytnutú v sume 2 000 eur, pričom z poskytnutej istiny odpočítal úhrady žalovaného vo výške 474,80 eur ako to vyplývalo z prehľadu, ktorý do spisu predložil žalobca a žalovaný ho nijakým spôsobom nerozporoval. Ďalej súd uviedol, že v zmluve dohodnutý úrok vo výške 20,60 % presahoval takmer päťnásobok výšky priemerných úrokov, ktoré boli v rozhodnom období poskytované bankami pri úveroch uzatváraných na dobu od 1 do 5 rokov. V čase uzavretia Zmluvy (t.j. 05/2019) boli priemerné úroky z nových obchodov spotrebiteľských úverov, podľa informácií dostupných na stránke www.nbs.sk, pri spotrebiteľských zmluvách s dobou splácania od 1 do 5 rokov vo výške 4,99 %. Súd prvej inštancie mal za to, že v Zmluve dohodnutý úrok bol oproti priemeru, ktorý bol poskytovaný bankami v rozhodnom období takmer päťnásobne vyšší, čo v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené súd žalobu čo do zvyšku zamietol a žalobcovi nepriznal nárok na zákonný úrok ale len nárok na čistý zostatok požičanej istiny. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 CSP a to tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Uviedol, že nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie o rozpore dohodnutých úrokov s dobrými mravmi. Mal za to, že súd prvej inštancie správne použitú právnu normu nesprávne aplikoval, čo malo za následok nesprávnosť vyššie uvedeného záveru. V prvom rade poukázal na to, že výška úrokovej sadzby nie je nijakým spôsobom limitovaná, pričom mal za to, že jediné obmedzenie možno nájsť v ustanovení § 1 ods. 4 v spojení s ust. § 1a ods. 1 prvá veta Nariadenia SR, ktoré stanovuje kritéria na určenie najvyššej prípustnej odplaty za poskytnutie úveru. V zmysle spomínaných ustanovení tak uviedol, že v zmluve o úvere je priemerný súčet nákladov označený pod pojmom RPMN. S poukazom na zmysel a podstatu RPMN uviedol, že sa jedná o označenie, ktoré pre spotrebiteľa predstavuje hodnotu nákladov ktoré je povinný veriteľovi zaplatiť. V tejto súvislosti poukázal na to, že úroková sadzba dohodnutá v Zmluve o úvere predstavovala jedinú odplatu, ktorá bola medzi stranami sporu dohodnutá. Uviedol, že od žalovaného nepožadoval žiadne ďalšie poplatky, či iné plnenia súvisiace s poskytnutým úverom, hoci na to podľa zákona nárok mal. S poukazom na vyššie spomenuté zákonné ustanovenia mal za to, že najvyššia prípustná miera odplaty nesmie prevyšovať dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN pri obdobnom úvere alebo pôžičke stanovenej pre jednotlivé typy. Žalobca uviedol, že maximálna výška odplaty pri uvedenom úvere dojednanom na 1-5 rokov predstavovala v čase predchádzajúcom uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy hodnotu 12,23 %, dvojnásobok predstavoval 24,46 %. Nakoľko najvyššia prípustná odplata v uvedenej zmluve mala hodnotu 20,60 %, žalobca tak konal v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov a rovnako aj v súlade s dobrými mravmi. Žalobca mal za to, že predmetnú zmluvu je potrebné posudzovať ako celok a ako celok je potrebné hodnotiť aj jednotlivé náklady, ktoré spotrebiteľovi pri uzatvorení zmluvy vznikli. Zároveň uviedol, že pokiaľ by zákonodarca mal záujem samostatne limitovať výšku úrokovej sadzby a nie iba výšku odplaty spotrebiteľa, urobil tak. Žalobca mal za to, že nebolo v úmysle zákonodarcu limitovať samostatne každý náklad vyplývajúci zo zmluvy, nakoľko pre spotrebiteľa bolo dôležité koľko zaplatí spolu, navyše oproti tomu čo dostal. Na záver poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/191/2022 a uviedol, že pokiaľ výška najvyššej prípustnej odplaty dohodnutá medzi stranami sporu nie je v rozpore so zákonom, nie je žalobcovi zrejme, ako môže byť táto v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie, resp. aby vo veci rozhodol tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

6. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať

9. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

10. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. napadnutého rozsudkom, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok I., ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené nebol žalovaným napadnutý, v odvolacom konaní nebol predmetom preskúmania, pretože nadobudol právoplatnosť.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

13. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva o úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

14. V predmetnom konaní mal odvolací súd za preukázané, že medzi sporovými stranami bola uzatvorená dňa 17.05.2019 Zmluva spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru vo výške 2000 eur. Žalovaný sa poskytnutý úver zaviazal splácať v pravidelných 48 mesačných splátkach vo výške 59,35 eur. Prvá splátka bola splatná dňa 20.06.2019 a posledná splátka dňa 20.05.2023. Celková čiastka bola uvedená v zmluve vo výške 2 8484,80 eur a výška úrokovej sadzby úveru bola dohodnutá na 20,60 % p.a. RPMN bola vo výške 20,60%.

15. Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrým mravom.

16. Na kategóriu dobrých mravov treba klásť osobitný dôraz pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje, avšak je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru, ktoré sú všeobecne platné v demokratickej spoločnosti v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a

vzájomné rešpektovanie. V podstate sa jedná o súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných.

17. Súd prvej inštancie správne konštatoval, keď uviedol, že vychádzajúc zo Zmluvy o úvere bol tento spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému pri ročnej úrokovej sadzbe 20,60 %. Takto dojednanú výšku úrokov je potrebné považovať za neprimeranú a odporujúcu dobrým mravom, nakoľko táto podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. V predmetnom prípade pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou 1 až 5 rokov v máji 2019 (t.j. v čase uzavretia zmluvy) činil úrok 4,99 % p.a. (nové obchody). Z uvedeného je zrejmé, že sadzba úroku dohodnutá v Zmluve o úvere medzi veriteľom a žalovaným vo výške 20,60 % v danom prípade viac ako štvornásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v rozhodnom období.

18. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Za dobré mravy možno považovať, ako je to spomenuté vyššie, súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je častokrát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. V predmetnom prípade sa jedná o neprimerane vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore s dobrými mravmi, preto s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka je Zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom.

19. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že spotrebiteľ, t.j. dlžník často krát uzatvára zmluvu o úvere s veriteľom z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Preto je potrebné brať na zreteľ, že v takejto situácii nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom v demokratickej spoločnosti, pri dodržiavaní určitých etických a morálnych pravidiel, aby veriteľ poskytoval dlžníkovi neprimerané až úžernícke úroky. Správne súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Uvedený názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.06.2022, sp. zn. 8CoCsp/20/2022.

20. „Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 Občianskeho zákonníka), nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody, a toto konanie možno jednoznačne považovať za úmyselné porušenie Občianskeho zákonníka, ako aj ZoSÚ.“ (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20CoCsp/31/2023).

21. Žalobca v podanom odvolaní ďalej namietal, že kritéria najvyššej prípustnej odplaty za poskytnutie úveru, a teda obmedzenie vzťahujúce sa aj na výšku úrokovej sadzby možno nájsť v ust. § 1 ods. 4 v spojení s ust. § 1a ods. 1 Nariadenia SR. Vychádzajúc z uvedených ustanovení mal žalobca za to, že v predmetnej zmluve o úvere bola maximálna výška odplaty dojednaná v hodnote 20,60 %, a teda táto bola dojednaná v súlade so zákonom a dobrými mravmi.

22. Podľa ust. § 1a ods. 1, prvá veta Nariadenia č. 87/1995 Z.z., ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne.

23. Podľa ust. § 1 ods. 4 Nariadenia č. 87/1995 Z.z., na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa predpisu, 2a) naposledy v čase predchádzajúcim uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

24. V čase predchádzajúcim uzatvoreniu Zmluvy o úvere, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov, podľa informácií zverejnených na webovej stránke Ministerstva financií SR, predstavovala pre

tento typ spotrebiteľského úveru do 1 500 eur hodnotu 15,87 %, dvojnásobok, ktorým je zároveň aj hodnota najvyššej prípustnej miery odplaty predstavuje 31,74 %.

25. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na spomínané rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoCsp/31/2023, v rámci ktorého sa odvolací súd zaoberal prípustnou výškou odplaty, ktorá je obvykle požadovaná na finančnom trhu. V závere rozhodnutia uviedol, že „v prípade, aj keď zmluvný údaj o odplate neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995, avšak ak jeden zo vstupných údajov pre výpočet odplaty, a to úrok, je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, nemôže byť takýto neplatný údaj zhojený uvedenou odplatom a preto súd nemôže priznať úroky z úveru z úrokovej sadzby, ktorá je neplatná. Je potrebné rozlišovať medzi inštitútom úrokovej sadzby a inštitútom RPMN. Odplata je širší pojem ako úrok z úveru. Tento zahŕňa aj poplatky a obdobie splácania. Žiaden zákon neobmedzil súdy, aby korigovali neprímerane vysoké úroky, ktoré sú síce zložkou pre výpočet RPMN, no nie sú vyňaté z posudzovania dodržiavania imperatívu dobrých mravov zo strany súdu.“

26. K poukazu žalobcu na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 191/2022 odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora EÚ (prvá komora) z 21. januára 2015 v spojených veciach C-482/13, C-484/13, C-485/13 a C-487/13 v ktorom sa Súdny dvor zaoberal otázkou nekalej povahy v zmysle Smernice 93/13/EHS podmienok týkajúcich sa sadzby úrokov z omeškania, ako aj uplatňovania týchto sadzieb na istinu, ktorej predčasná splatnosť nastala z dôvodu omeškania platieb. V závere odôvodnenia uvedeného rozhodnutia Súdny dvor okrem iného uviedol aj, že „keď je sadzba úrokov z omeškania stanovená v zmluvnej podmienke zmluvy o hypotekárnom úvere vyššia, než je sadzba stanovená druhým prechodným ustanovením zákona 1/2013, a má byť podľa tohto zákonného ustanovenia znížená, táto okolnosť nemôže brániť vnútroštátnemu súdu, aby - so zreteľom na smernicu 93/13 - mohol okrem tohto opatrenia zníženia vyvodiť všetky dôsledky z prípadnej nekalej povahy zmluvnej podmienky, ktorá stanovuje túto sadzbu, prípadne aby túto podmienku aj zrušil.“

27. Doterajšia judikatúra súdov Slovenskej republiky nespochybnila, že neprímerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. V odvolaní žalobcom uvedený rozsudok Najvyššieho súdu SR síce zastáva odlišný názor, avšak s poukazom na judikatúru Súdneho dvora je potrebné konštatovať, že vnútroštátny súd musí pri použití vnútroštátneho práva zohľadniť všetky pravidlá vnútroštátneho práva a vykladať ich v najširšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel Smernice 93/13/EHS, ktorá sa v danej oblasti uplatňuje. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

28. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku II., ktorým súd zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).